

Avis de Déu

Una visita a la Residència Sacerdotal Bisbe Sivilla

Acostumats a ser el centre de la vida de moltes parròquies, als capellans també els arriba la jubilació. La Residència Sacerdotal Bisbe Sivilla, que dirigeix mossèn Josep M. Jordà, els acull i els ofereix la calma serena que necessiten en aquesta etapa de la vida.

JOAQUIM ROGLAN > TEXT

PERE DURAN > FOTOS

La Residència Sacerdotal Bisbe Sivilla es remunta a l'any 1917. Era la deixa d'un fidel destinada a capellans vells i pobres. «Ara és una residència per a pobres capellans vells», ironitza mossèn Josep M. Fàbrega, que ha dirigit el centre durant més de trenta anys. «Quan vaig arribar, hi havia nou residents i ara en som 34», compara. Va ser l'encarregat de reformar l'antic edifici i fer-hi un bloc nou. Hi tenia pràctica: ja havia reformat i ampliat el Col·legi del Collell.

La residència es va fer on hi havia la casa de pagès la Bohiga. Fàbrega la recorda «ben organitzada, amb feixes de terra i canals de reg que ja no es fan servir». Ara és un refugi natural de pau a pocs minuts de l'Ajuntament, un oasi dins de Girona. Hi viuen 34 capellans, i la seva mitjana d'edat supera els vuitanta anys. Els assisteixen dotze persones durant les 24 hores del dia, amb infermeria especialitzada, i amb el servei mèdic a cura del CAP de Santa Clara. Els hostes malalts reben totes les atencions sanitàries i gaudeixen dels mateixos serveis i llibertat de moviments

que els companys amb més bona salut. Tenen habitacions individuals per preservar la seva intimitat i el seu recolliment. La resta són espais compartits.

Es lleven per esmorzar a les vuit del matí a un menjador que és un esclat de

A la Residència, hi viuen 34 capellans, i la seva mitjana d'edat supera els vuitanta anys. Els assisteixen dotze persones durant les 24 hores del dia

>> *Jardins d'entrada a la Residència Bisbe Sivilla.*

llum. A les taules es barregen els malalts i els que estan bé de salut. A les deu, missa comunitària concelebrada. Després, cadascú pot fer el que vulgui, dins o fora del centre, fins a l'hora de dinar. Una estona de repòs i temps lliure fins a les vuit del vespre, hora de sopar. En acabat, llegeixen, miren la televisió o enraonen. I la majoria es retiren a les seves cambres. «Així un dia rere

>> *Vestíbul de la Residència
Sacerdotal Bisbe Sivilla.*

l'altre, fins que Déu o el cor vulguin», bromeja un d'ells.

Vicenç Fiol és un hoste novell. Fa un any va patir un accident i va decidir ingressar al centre perquè no volia ser una càrrega per a la seva germana. «Aquí s'hi viu bé. L'equip de dones que fan la feina i s'ocupen de la infermeria i de la rehabilitació són molt comprensives i acollidores, i fan agradable l'estada. Elles aporten l'element humà, que és el que necessitem a la nostra edat, i l'afecte, que ens ajuda a viure la jubilació». Igual que els seus companys, gaudeix d'autonomia, té clau de casa i participa de la vida de la ciutat acudint a concerts i conferències. «Aquesta llibertat ens permet ser elements vius de la comunitat», afirma.

El seu dia a dia és «gaudir de solitud a l'última etapa de la vida. Pensar una mica va bé per repassar i repensar una biografia llarga i intensa. Tot ben garbellat, estic content de mirar la

vida des de la jubilació, rellegant vells papers i coses que han donat sentit al meu sacerdoci. Sense neguits, ni nostàlgia, ni sentiments de culpa. Aquí he estat acollit i comprès com a totes les parròquies on he estat».

Tots han passat per moltes parròquies i estaven acostumats a manar, a fer, a desfer i a moure's pels pobles de les comarques gironines. Alguns havien estudiat a Roma i a d'altres universitats estrangeres. Altres havien estat

Tots han passat per moltes parròquies i estaven acostumats a manar, a fer, a desfer i a moure's pels pobles de les comarques gironines

capellans obrers, professors o havien tingut càrrecs eclesiàstics. Ara tots són iguals. «Sempre he fet el que he volgut i ara que ja no mano, gràcies a Déu, faig el que em diuen», explica Fàbrega. Viu a la cambra situada damunt la porta d'entrada, i quan convé fa de porter de nit. «Hem manat tant i hem fet tant coses, que potser havíem oblidat l'afecte», comenta Fiol.

I a més de les xacres de l'edat, les manies de vell. «Cadascú té les seves manies, però intentem no tenir-ne i ser tan normals com podem. Ens sabria greu molestar o entorpir la vida dels altres. Per això ens va bé que un equip ens exigeixi complir les condicions per al bon funcionament del centre. Cadascú té les seves idees i n'hi ha de totes, però pertanyem a una Església plural i diversa que accepta i respecta les persones i els companys. Per això es porta bé l'equilibri entre vida per-

>> *La capella de la Residència.*

sonal i comunitària, i conviure és un valor», comenten.

La decoració és austera. Només un «Déu us guardi» a l'entrada, alguns marcs amb rètols en llatí, alguna imatge sacra i el quadre del bisbe Tomàs Sivilla i Gener foradat per un tret durant la Guerra Civil. La biblioteca és selecta

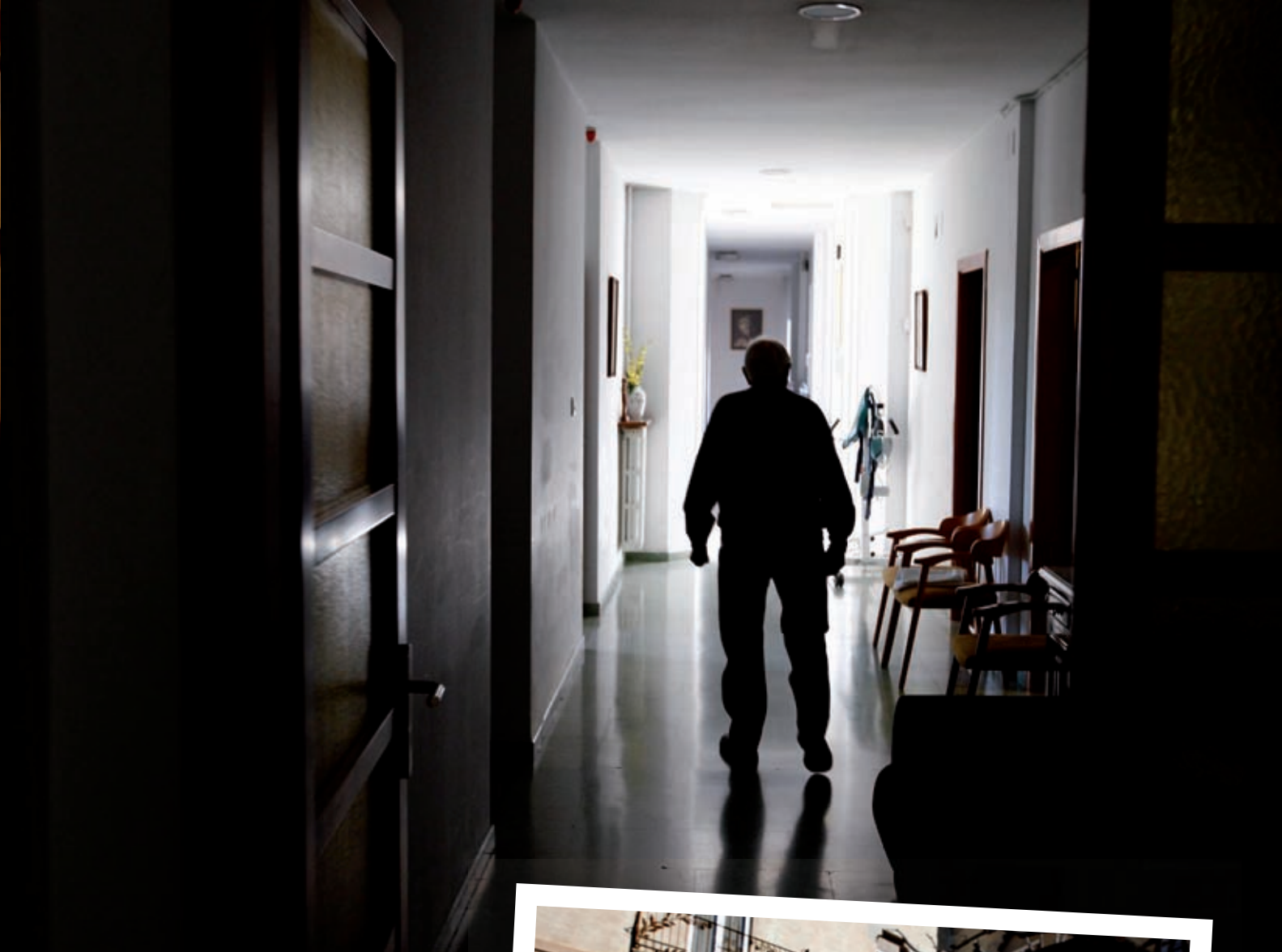
i la premsa, diversa. La sala de televisió només s'omple quan juga el Barça, i «un parell que són del Madrid no treuen el cap», bromegen. Pocs mobles i cap obstacle pels passadissos i les escales. Res amb què entropessar o prendre mal. Espais lluminosos i tot allò que els geriatres recomanen per a una vellesa calma. Pel que fa al menjar, «abans es cuinava aquí, i ara se'n ocupa un càtering perquè els règims i les dietes ho complicaven tot», diu la sotsdirectora Rosa Pararols.

«He treballat a d'altres residències geriàtriques, però aquesta és un altre món», compara Dolors Sánchez. «Aquí fem un seguiment continu dels residents, els acompanyem al metge i a les teràpies, els controlem la medicació i els mimem», afegeix. Rosa Pararols ho rebla: «La majoria no tenen família, ni germans més grans. Potser algun nebot llunyà. A les altres residències, quan hi ha una urgència i cal pren-

>> *Bisbe Tomàs Sivilla. En el quadre es veu encara el tret que li van disparar durant la Guerra Civil.*

Un dels darrers residents va traspasar als 103 anys. I a partir de certes edats, ja no els queden ni els amics. És aquell temps que passa entre envellir i morir

>> *Passadís interior de la Residència. A la dreta, Vicenç Fiol.*

dre decisions o signar papers, criden la família. Aquí ho fem tot nosaltres, perquè som la seva família i els fem de mares i de germanes».

Sovint, aquesta relació dura molt de temps. Un dels darrers residents se'n va anar amb 103 anys. I a partir de certes edats, ja no els queden ni els amics. És aquell temps que passa entre envellir i morir. Mentre, una llarga solitud. Com la de mossèn Modest Prats, recentment desaparegut, que hi passà els darrers anys de la seva vida. «Al començament, quan arriben, reben moltes visites de parents i feligresos, però a mesura que passa el temps comença un lent abandonament i ja quasi ningú els visita». Aleshores l'afecte és la millor medicina. «Tenim les mateixes malalties i problemes que la resta de la societat, però ens cuiden molt bé.

«Quan arriben, reben moltes visites de parents i feligresos, però a mesura que passa el temps comença un lent abandonament i ja quasi ningú els visita».

Conservem el sentit de l'humor i ens anima pensar que, igual com la mare Teresa de Calcuta, ser jove ho fa la il·lusió», conclou Fàbrega. Van ser homes de Déu, són avis de Déu i saben que la mort no és el final.

Joaquim Roglan és periodista.